

PRAVDOMLUVNÍ SEDMILHÁŘI

Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

To odpoledne bylo pro Lucii až překvapivě náročné. Pět hodin jednání, při kterých jen sedí a zapisuje každé slovo, ji vyčerpalo více, než si vůbec předtím dokázala představit. Byla unavená, otupělá a ze všeho nejvíce si přála konec a hned potom zalézt do postele jejího hotelového pokoje. Jenže tušila, že Hanák ji jen tak bez slíbené večeře na pokoj nepustí.

„Takže domluveno vše, děkuji vám za posun v jednání a zítra se tu zase sejdeme ve stejném obsazení v devět hodin ráno,“ ukončil Teodor Císař setkání a současně očima našel Karla Hanáka.

„Karle, já mám ještě jednu soukromou schůzku, jedte se slečnou Lucií na hotel napřed. Uvidíme se asi až zítra u snídaně.“

„OK.“

Bočním okénkem automobilu pozorovala Lucie noční Brno a přemýšlela, jak Hanáka slušně odmítnout. Představa, že s ním bude trávit příští dvě hodiny nucenou konverzací, jí nepříšla ani trochu lákavá.

„No ještě, že už jsme na hotelu,“ prohodil Hanák jen tak do vzduchu když vystupovali z auta a dodal směrem k Lucii: „Povinnosti už máme zaplatť pánbůh za sebou, tak dáme rychlou sprchu a jdeme si užívat něčeho příjemnějšího. Za půl hodiny se sejdeme dole na večeři.“

„Karle, nenecháme to na jindy, jsem vážně unavená a zítra mě čeká ten maraton nanovo.“

„Ale no tak, jsem taky utahanej, ale s prázdným žaludkem se nám zrovna nebude dobře usínat,“ nenechal se Hanák odbýt, zamkl automobil a několika rychlými kroky předešel Lucii právě v okamžiku, kdy se chystala otevřít hotelové vstupní dveře.

„Prosím,“ otevřel je a gentlemansky pustil Lucii do dveří.

„No tak dobře, dám si sprchu a přijdu,“ usmála se Lucie a vešla dovnitř.

Za pár minut už si užívala horké vody hotelového sprchového koutu. „Ten Karel je ale stejně zvláštní,“ přemýšlela. „Možná mu jenom křivdím a za tím pozváním na večeři vůbec nic není. Třeba je to vážně jenom poděkování. Přece jen by asi měsíc po volbách neriskoval svoji pověst, na které si všichni ve straně tak zakládají.“ Vypla tekoucí vodu, rukou se natáhla pro připravenou osušku a vykročila ven ze sprchy právě v okamžiku, kdy někdo zaklepal na dveře jejího pokoje.

„Ano, kdo je tam?“

„Teodor Císař. Slečno Lucie, máte chvíli?“

„Moment,“ zavolala směrem ke dveřím a chvatně si na nahé, ještě mokré tělo natáhla modré rifle a upnuté růžové triko. Po cestě ke dveřím si pak osuškou promnula mokré vlasy a vklouzla do připravených bílých tenisek. Otevřela dveře.

PRAVDOMLUVNÍ SEDMILHÁŘI Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

„Co se děje, pane Císaři?“ odpověděla a vkročila do prosvětlené chodby hotelu, aniž si uvědomila, jaká tajemství svého těla díky provlhlému oblečení poodkrývá. Stála tam na kraji chodby a v očekávání odpovědi hleděla Teodorovi přímo do očí. V tlumeném světle, s neosušenými rozpuštěnými vlasy a v promočeném triku, z nějž zřetelně prosvítala její ňadra, vypadala jako moderní bohyně.

Teodor stál čelem k ní a s nehraným překvapením a bez jediného slova na ni doslova civěl. Trvalo to pár vteřin, než odpověděl: „Promiňte, nechtěl jsem vás vyrušit.“ Teprve pak si Lucie všimla, kam jeho pohled stále dokola sklouzával.